

KAMARÁDI VE VÍŘE

V posledních letech je to na našem městském hřbitově podobný obrázek: na Dušičky a na Štědrý den táhne hustý houf lidí na hřbitov a střídá tak proud mužů, žen i dětí, kteří z místa posledního odpočinku našich zemřelých odcházejí.

Ptám se sám sebe a pak i jiných: „Věří návštěvníci hřbitova v nebe, anebo nevěří? Pokud věří, tak proč nezamíří ze hřbitova do kostela, kde mohou na cestu do nebe nastoupit? Jestliže však nevěří, tak proč v takovém množství na hřbitov chodí?“

Nedokázal jsem si na uvedené otázky odpovědět. Až nedávno jsem narazil na solidní průzkum (www.vyber.cz/anketa), který mapoval názory lidí otázkou: Věříte v nebe?

Odpovědi byly zpracovány podle různých kategorií. Například podle státní příslušnosti. Zde je příslušná tabulka kladných odpovědí:

Malajsie	98 %
Filipíny	97 %
Spojené státy	91 %
Indie	86 %
Itálie	83 %
Singapur	82 %

Česko skončilo na posledním místě. V nebe u nás věří 46 % lidí. Ve srovnání se

světem je to málo, ale při pohledu na počet nedělních návštěvníků kostela je to číslo povzbuzující (nedělní bohoslužby navštěvuje u nás v průměru 5 % lidí).

Všimněme si ještě jedné kategorie. Je víra v Boha závislá na majetku lidí? Průzkum ukázal, že bohatství nemá vliv na očekávání nebe. Bohatí Američané s průměrným ročním platem 47 000 dolarů dopadli v průzkumu stejně jako velmi chudé země Indie a Filipíny, kde je průměrný roční příjem 3000 dolarů.

Nerozhodně také skončilo celkové srovnání víry v nebe mezi muži a ženami.

Proč tato čísla uvádím? Jednak pro povzbuzení: v některých krajích (zvláště v Čechách) jsou v poloprázdných kostelech značná pokušení proti víře. Zvláště mladí lidé se tam mohou cítit osamělí oproti většině obyvatel. Takto si mohou uvědomit, že mají kamarády alespoň v jedné oblasti náboženského života.

Dále čísla uvádím pro téma evangelizace. Ano, naše hlásání Krista může začít hlásáním víry v nebe. Jestliže nám bude 46 % lidí rozumět, tak je to nadějná skutečnost.

Josef Janšta

Ilustrace: Jiří Vančura

NAKLÁDAČKA?

Sv. Fridolín

„TŘIATŘICET!“ To bylo první slovo, které se Fridolínovi vybavilo, když se probudil z bezvědomí. A bylo to také poslední slovo, na které myslel, než ho vědomí opustilo. Právě tolik bylo ran pořádným řemenem z volské kůže, které nečekaně vystřídaly radost z toho, že konečně dorazil k cíli svého mnohaletého hledání.

Fridolín byl šlechtický synek, ale nikdy si neuměl představit, že by měl někomu vládnout nebo ztrácet čas rozličnými radovánkami, které si na rozdíl od většiny lidí vzhledem ke svému postavení mohl dovolit. Když mu zemřeli rodiče, rozdal zděděný majetek a stal se knězem. Putoval Irskem a věnoval se lidem, pro které bylo příliš obtížné dostat se na místo, kde sídlil nějaký kněz trvale. Zpočátku v tom viděl svou osobní odpověď na slova „přijď království tvé“. Postupně však narůstala jeho touha opustit vlast a hlásat Radostnou zvěst lidem, kteří o Kristu nemají ani tušení. Vnímá tuto touhu jako Boží hlas a poslechl.

Jedním z Fridolínových vzorů byl sv. Hilarius, a tak se vydal do Galie, do Poitiers, kde tento světec kdysi vybudoval kostel a klášter. Ty však byly už tři staletí v troskách. Místní biskup Fridolínovi povolil pátrání po Hilariových ostatcích. Když je pod troskami skutečně objevil, pověřil ho biskup obnovou chrámu i kláštera; tam se měl Fridolín stát opatem. Pustil se do díla, ale jeho dokončení nakonec přenechal jiným. Ve snu viděl ostrov v řece Rýnu v zemi Alemanů a dostal pokyn, že právě tam má působit jako misionář. Fridolín poslechl, byl pevně přesvědčen, že ho tímto způsobem oslovil Bůh.

Dnes by hledání ostrova bylo jednoduché. Máme satelitní mapy na internetu, podrobné tištěné mapy, průvodce, po Rýnu jezdí turistické dopravní lodě. Tenkrát nebylo ani pořádné cesty. Nešlo to jinak, než se vydat pěšky do divočiny, která byla osídlena jen místy, a hledat podle toho, jak si zapamatoval ostrov ze snu. Cestou vyprávěl lidem o Kristu, o vykoupení a cestě, kterou nám ukazuje. Když viděl zájem, přesněji řečeno když ho nevyhnali kvůli tomu, že znevažuje jejich tradiční božstva, zůstal na místě, někdy i několik let, kázal, postaral se o stavbu kostela, který byl ve všech případech zasvěcen sv. Hilariovi – na řece Mosele, ve Štrasburku, v burgundském Churu. Nikde neřekl: „Nezlobte se, já spěchám jinam, musíte počkat, až tudy půjde nějaký jiný misionář.“

Včera ten ostrov ze snu konečně uviděl na vlastní oči. Nechal se tam přepravit a prošel ho celý několikrát křížem krážem. Snažil se i domluvit s lidmi, kteří na ostrově bydleli, ale nedařilo se to. Večer se uložil k spánku daleko od jejich obydlí, ale stejně si ho našli. V noci ho obklíčili, chytli, svázali a pak bili hlava nehlava. Z toho, co při tom křičeli, vyrozuměl Fridolín, že ho považují za zloděje dobytka, a proto s ním takhle zacházejí. Ubránit se takové přesile nemohl, vysvětlit svou přítomnost také ne, tak jen počítal utržené rány.

Ale co teď? Přece se nevzdá, když po dlouhém hledání konečně našel místo, na které ho poslal Bůh. Svátý Pavel dopadl několikrát podobně, a přesto se nezalekl a pokračoval ve své misijní činnosti. Fridolín se přesto se nezalekl a pokračoval ve své misijní činnosti. Fridolín se přesto se nezalekl a pokračoval ve své misijní činnosti.

Po několika letech se stal klášter na ostrově oázou míru a modlitby. Nepřátelé změnili názor, rodiče rádi svěřovali své děti ke křesťanské výchově do kláštera a sami se při tom něco přiučili nejen o Kristu, ale také o pěstování různých plodin nebo o tom, co by je zbytečně mohlo připravit o zdraví nebo dokonce o život.

otec Václav Trmač

Ilustrace: Helena Filčíková

TŘI KRÁLOVÉ z Čech v Bavorsku

Krátce před koncem roku 2010, tedy 29. prosince, se vydali ministranti ze Svaté Hory u Příbrami k slavnosti vysílání Tří králů v bavorském Viechtachu v diecézi Regensburg.

V bavorském Bodenmais na české ministranty čekali kamarádi z místní farnosti Nanebevzetí Panny Marie. Tato farnost je také partnerským poutním místem Svaté Hory. Tato spolupráce se datuje od roku 2008, i když její počátky sahají až do 17. století.

Vyslání Tří králů ve Viechtachu probíhalo za účasti regensburského biskupa Gerharda Ludwiga Müllera, jenž osobně již u vchodu do kostela svatého Augustina pozdravil každého z králů a podal mu ruku. Nejinak tomu bylo i u skupiny „Tří králů z České republiky“, které pozdravil dokonce česky.

Před přeplněným kostelem zazpívali ministranti ze Svaté Hory v češtině píseň „My Tři králové jdeme k Vám“. Na závěr pozval biskup Gerhard Ludwig Müller k rozhovoru společnou česko-německou skupinu ministrantů.

V rámci programu jsme mohli obdivovat betlémy v místním kostele, který zdobí i jedle ze Svaté Hory, zúčastnit se krátkých závodů na sáňkách nebo ochutnat bavorskou specialitu Weißwurstchen.

Josef Hovorka
organizátor česko-německého setkání

SLOSOVÁNÍ OBJEDNÁVEK

SVATÝ DOMINIK

Každý nový odběratel Tarsicia může vyhrát krásně ilustrovanou knížku „Bojovník pravdy svatý Dominik“. Velký cestovatel Španělskem, Francií a severní Itálií. Pojďte se s ním vydat za dobrodružstvím. Knižku „Evangelium milosrdenství“ vyhrává Oskar Hájek a doporučil br. Martin Ševeček OSB. Blahopřejeme.

Foto: autor